український католицький часопис

МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 10(72) жовтень 1998

ВИДАВНИЦТВО ОТЦІВ ВАСИЛІЯН «МІСІОНЕР» ПРОПОНУЄ ТАКУ ЛІТЕРАТУРУ:

Митрополит Андрей Шептицький. **ДАР П'ЯТДЕСЯТНИЦІ.**

Невелике за об'ємом, гарно оформлене видання повинно зацікавити широкі кола мирян та духовенство.

Адже так мало пересічний вірний знає про богословську спадщину великого Митрополита. Тому пропонуємо вищезгаданий трактат у чотирнадцяти розділах, який є своєрідною енциклікою про Святого Духа (1937 р.). Він багатий на тексти Святого Письма. Саме з їхньою допомогою автор передає своє зрозуміння Духа Святого, поняття про Його дію. Третя Божа особа діє в людських душах через різні дари. Про це пише Митрополит в окремому розділі «Харизми». Також трактат містить ще такі розділи: «Дар непомильності», «Потреба натхнення Святого Духа», «Віща богословія», «Творча богословія» та ін.

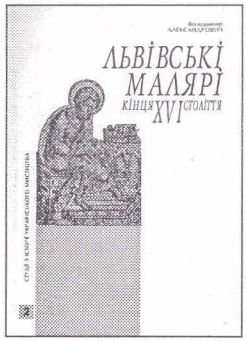

Під серією «Студії з українського мистецтва» є два томи – ***«УКРАЇНСЬКЕ МАЛЯРСТВО XIII - XV СТ.» та «ЛЬВІВСЬКІ МАЛЯРІ КІНЦЯ 16 СТ».***

Їх автор – науковець Володимир Александрович – ознайомлює з розвитком сакрального малярства в Україні. Його початок він пов'язує з Дорогобузькою іконою Богородиці Одигітрії, потім з художніми творами перемиського священика Гайля та майстрів його кола. Про це йде мова у першій книзі. Друга книга присвячена майстрам львівського малярського осередку кінця 16 ст. В книгах міститься об'ємний вказівник.

На ці дві праці звернуть увагу мистецтвознавці, науковці, студенти гуманітарних вузів. Вони є пізнавальними і для духовенства, і для мирян.

ОКРІМ КНИГ ЩОМІСЯЦЯ ПРОПОНУЄМО КАТОЛИЦЬКІ ЧАСОПИСИ «СВІТЛО» І «МІСІОНАР»!

НАШУ ЛІТЕРАТУРУ МОЖНА ПРИДБАТИ У М. ЛЬВОВІ ПРИ ЦЕРКВІ СВ. АНДРІЯ, СВ. ОНУФРІЯ, ПРИ ВАСИЛІЯНСЬКИХ МОНАСТИРЯХ УКРАЇНИ.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Жовтень - місяць вервиці - запрошує нас до молитви за єдність Церков, а також до поєднання в дусі з паломниками Літманово в Словаччині – місці, де відбудеться цьогорічна проща вервиці.

Важливим подіям з життя УГКЦ, як другої сесії Патріаршого Собору у Львові і Синоду єпископів у Крехові присвячуємо майже четвертину цього номера. Під рубрикою « З монашого життя» читайте про облечини сестер Служебниць НДМ в Жовкві та про монастир сестер Василіянок у с.Нижнє Висоцьке.

Повчальними і корисними для всіх будуть статті о.Мелетія Батога, ЧСВВ «Прощення», І. Петрущака про товариство тверезості.

З радістю поміщаємо поетичну добірку молодого єромонаха, студента в Римі о. Мартина Хабурського, ЧСВВ. Ділимось радісною вісткою про початок будови монастиря отців Василіян в столиці України. Продовжуємо знайомити вас з тернистим шляхом о.Мар'яна Чернеги,ЧСВВ.

З розповіді юних паломників до Гошева, напевно, скористає не лише молодь, але й кожний читач. Вітаємо всіх катехитів з Днем катехита - 4 жовтня, який встановив Синод наших владик. На допомогу катехитам друкуємо легенди для дітей.

*Ще раз запрошуємо молитись всіх за поширення Христової благовісті в цілому світі ,зокрема, **18 жовтня**, коли відзначаємо **Всесвітній день місій**.*

Молімся щодня впродовж цього місяця на вервиці за всі ці згадані вище наміри, а передовсім, за те, щоби миряни у нашій Церкві зайняли належне їм місце і сповняли призначену для них роль.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ.

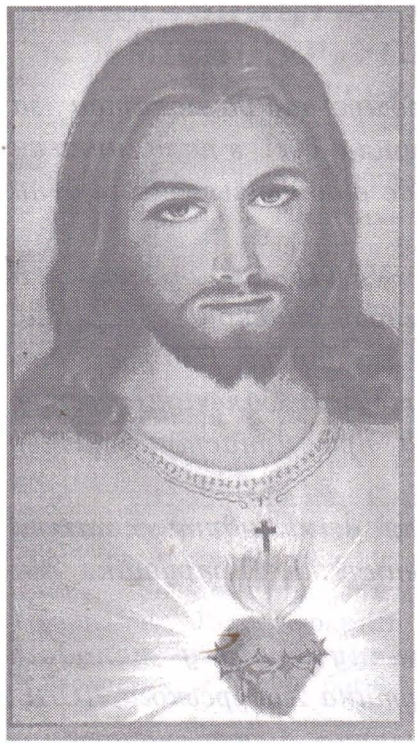

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ШЛЯХОМ ПІЗНАННЯ ДІЯНЬ СВЯТОГО ДУХА ВСЮДИ ШУКАЛИ І ЗНАХОДИЛИ ПЛОДИ СЛОВА БОЖОГО.

Щодня бачимо сліди діяння злого духа, які проявляються у вигляді різноманітних гріхів і пригноблюють, згіршують, навіюють страх. Нам необхідно трудитися і добачати ще також сліди діяння Духа Святого – добрих вчинків і чеснот. Вони облегшують наші душі, ушляхетнюють думки і приносять мир. Молімося за те, аби нами не оволодів песимізм, а лише свідомість

того, що все ж таки Бог керує світом і що на цьому світі (ниві Божій) є і буде більше проростати добре зерно, а менше – кукіль.

Місійний: ЩОБ МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ МІСІЙ ВІДЗНАЧИТИ ЯК ВИСЛІВ ДУХОВНОЇ ТА МАТЕРІАЛЬНОЇ СОЛІДАРНОСТІ З ПІСЛАННИЦТВОМ ЦЕРКВИ У ВСЬОМУ СВІТІ.

Вже 72 роки Вселенська (Католицька) Церква відзначає Всесвітній день місій. В передостанню неділю жовтня (цього року це 18 числа) усі вірні об'єднані в роздумі-молитві мають намір підтримати місійне завдання Церкви Христової – звіщати благу вість усім народам. Ще 3 мільярди людей чекає на нагоду, щоб прийняти віру в Христа. Одні поїдуть у далекі краї на місії, інші – голоситимуть те саме Євангеліє у своєму середовищі тим, які є далекі від Бога. Місійний дух починається з зацікавлення про спасіння інших людей. Св. Тереса від Дитятка Ісуса сказала: «Я бажала б бути місіонеркою у цілому світі не лише кілька років, але хотіла б від початку світу до судного дня звіщати Євангеліє усім людям».

Недаремно вона стала покровителькою св. місій, хоча їй ніколи не довелося працювати на місійних теренах. Всі повинні молитися за місії і солідаризуватися з ними. Робімо і ми це радо. Окрім молитви, можемо матеріально допомогти місіонерам. Так завжди було і буде, що одні в перших рядах ширили Боже царство, а інші, але підтримували їх духовно і матеріально.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ МОЛИЛИСЯ НА ВЕРВИЦІ ЗА НАВЕРНЕННЯ НАРОДІВ – СПАДКОЄМЦІВ СВЯТОВОЛОДИМИРІВСЬКОГО ХРЕЩЕННЯ.

Жовтень місяць у Вселенській Церкві є місяцем вервиці. 13 жовтня 1917 року було останнє об'явлення Матері Божої у Фатімі.

Звідти поширився по цілому світі заклик Пресвятої Богородиці: «Моліться щодня на вервиці, щоб Русь навернулася». Отож, молімся на вервиці за навернення на дорогу спасіння усіх спадкоємців духовних скарбів первісної Русі або Святоволодимирівського хрещення – українського, білоруського та російського народів.

Покровитель на жовтень - св. Харитон -ісповідник, 11.10.(28.09)

Святий Харитон жив в 7 сторіччі у Малій Азії в місті Іконії за цісаря Лікинія. Це були часи переслідування християн. Святий Харитон переніс великі переслідування за Христову віру. Він прославився багатьма чудами. Свої останні роки прожив скромним монашим життям у печері на стрімкій горі, де багато молився, постив і жив тільки для Бога.

Перед смертю поскликав усіх своїх братів-монахів, сказав їм свою останню науку, попрощався зі своїми духовними синами і спокійно передав свою праведну душу Богу.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЗА ТИХ, ЯКІ СТАЛИ ЖЕРТВАМИ НАРКОМАНІЇ, ЯК І ЗА ТИХ, ЩО НАМАГАЮТЬСЯ ПОВЕРНУТИ ЇХ ДО ПОВНОЦІННОГО ЖИТТЯ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ ПОМІСНІ ЦЕРКВИ ЗАПОБІГАЛИ ПОШИРЕННЮ СЕКТ ПОСИЛЕНИМ ЦІНУВАННЯМ СПРАВЖНІХ ДАРІВ ДУХА СВЯТОГО.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ПРИКЛАД ЖИТТЯ І СМЕРТІ СВ. ЙОСАФАТА ЗАОХОТИВ ВСІХ ХРИСТИЯН УКРАЇНИ ШУКАТИ ШЛЯХИ ПОЄДНАННЯ.

Покровитель на листопад – св. апостол і євангелист Матей 16 (29) листопада.

ПОДЯКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

До вас пише постійна читачка журналу «Місіонар».

Зауваживши на його сторінках подяки від мирян, теж вирішила розповісти про свою маленьку радість.

Вже кілька років мій син хворіє. Різноманітне лікування не приносить бажаного результату. Син часто ходить до храму, приступає до св. Причастя. Цієї весни постійно був учасником маївок. Я за його виздоровлення відмовляла дев'ятницю до Матері Божої Неустанної Помочі, дев'ятницю до св. апостола Юди-Тадея у церкві св. Андрія у Львові. Влітку син почував себе значно краще. Нині його самопочуття теж поліпшується.

Отож, складаю щиру подяку на сторінках вашого часопису нашій небесній Заступниці, св. Юді-Тадею за їхнє заступництво перед Богом.

З повагою Марія С.,
м. Львів

«НЕ МИР ПРИЙШОВ Я ПРИНЕСТИ, А МЕЧ» (МТ 10,34)

(НА ДОПОМОГУ КАТЕХИТАМ)

На багатьох сторінках св.Євангелії йде мова про мир, як найбільший скарб, який Ісус уділяє своїм учням і дає їм завдання нести той мир всім людям.

Вищезгадані слова у заголовку видаються незрозумілими, навіть, здавалося б, суперечать попереднім. Однак цю цитату слід правильно розуміти. Подібно, як мудрість Божа вважається за глупоту в цьому світі, і мир, який від Бога, приносить неспокій в серця людей, які живуть духом світу цього. Слово Боже гостріше від усякого двосічного меча (див.Євр 4,12).

Коли Слово Боже западе глибоко в душу, то розділяє марноту від справжніх вартостей. Людина, в якій Слово Боже спричинило докорінну переміну – навернення, стає іншою. Навіть родичі вже не розуміють її і не впізнають у ній колишньої людини. Здійснюються слова Ісуса Христа: "Я прийшов порізнити ... дочку з її матір'ю, невістку з свекрухою" (Мт 10,35). Однак це не означає, що учень Ісуса Христа повинен поводитись непримиримо з іншими, чи вороже ставитись до них. Ці слова швидше попереджують справжнього учня Христового, що до нього будуть ставитися вороже усі ті, до яких Слово Боже ще не дійшло, тому що до їхніх сердець ще не вселився мир Божий . Вони проявляють спротив, вороже ставлення до тих, в серцях яких цей мир вже є.

Починається війна світу цього проти носіїв миру Божого. Якщо ці останні витривають у переслідуваннях то ті, які на них йшли війною і самі переконаються у своїй неправоті, відкриють серця свої до Слова Божого – і там вселяється також мир Божий .

Ось таким-то шляхом, такими-то протиріччями і переслідуваннями мир Божий може увійти до кожної людини – до кожної родини і суспільства. Отож, первісно ворожа сила – меч, обернеться як допоміжний засіб поширення царства Божого, яке силою здобувається .

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

СОБОР УГКЦ У ЛЬВОВІ: РОЛЬ МИРЯН ВАЖЛИВА

З 23 по 30 серпня цього року у Львові тривала друга сесія Патріаршого Собору нашої Церкви. Її тема була доволі специфічна – «Роль і місце мирян в житті УГКЦ».

Ще задовго до цього зібрання духовенства і мирян було видано апостольське повчання Святійшого Отця Івана Павла II «Покликання і місія мирян», потім збірник церковних документів, що стосуються теми Собору та інша література. Отож, була створена певна теоретична база для обговорення вищезгаданої теми, що стала актуальною для всіх Помісних Церков.

Ще 22 серпня у суботу до Львова почали з'їжджатися делегати та гості цьогорічного Собору. У його роботі взяло участь 26 єпископів з України і з-за кордону, 42 представники монаших Чинів і Згромаджень, десятки священиків та мирян (загалом більше 200 учасників).

У неділю, **23 серпня** Архиєрейською св. Літургією у архикатедральному соборі св. Юра започатковано Собор нашої Церкви. Урочисту Службу Божу відправляли владики та священики під проводом єпископа-помічника глави УГКЦ Кир Любомира Гузара, який у проповіді закликав молитися за добрі плоди спільної праці духовенства і мирян. Відкриття Собору розпочалося у той же день у післяобідню пору, в актовому залі державного університету «Львівська політехніка». Спершу учасників цього небуденного зібрання привітали представники влади, зокрема заступник голови Львівської облдержадміністрації п. Ігор Держко, заступник міського голови п. Богдан Стельмах. Побажали плідної роботи і ректор «Львівської політехніки» п. Юрій Рудавський, єдиний представник іншої Церкви, римо-католицький митрополит Мар'ян Яворський. Секретар Собору о. Теодозій Янків, ЧСВВ зачитав лист-вітання архиєпископа УПЦМП Августина. Найголовнішою частиною відкриття після святкової стала доповідь владики Любомира Гузара. *«Треба признати, що можливо, цей Собор – це перша всецерковна, наукова і практична формальна застанова над роллю мирян у нашій Церкві»*, – акцентував доповідач. Також він виділив **п'ять умов**, які необхідні для успіху Собору: 1) слід починати виховання з самих себе, а не тільки осуджувати; 2) слід подавати пропозиції про створення нових церковних структур, які би були підтримані духовенством та мирянами; 3) мирянські товариства, братства, організації, рухи повинні бути прицерковними; 4) важливим аспектом нашого церковного життя мусить стати т.зв. місійний дух; 5) слід працювати і діяти, беручи за основу духовний вимір.

На світлині: три митрополити Михайло Бздель, Стефан Сулик, Іван Мартиняк очолюють Архиєрейську Службу Божу на закриття Собору УГКЦ у соборі св. Юра (Львів)

Наступні дні роботи другої сесії Собору УГКЦ мали повчально-дискусійне спрямування. До обідньої пори делегація відповідної митрополії висвітлювала у формі доповіді тему дня, а після обіду під керівництвом аніматорів у дев'яти групах відбувалися дискусії, напрацьовувалися пропозиції та розглядався проект Соборового документу.

У День незалежності, **24 серпня**, учасники Собору застановлялися над темою «Церква є одна, і в ній є ми». Її підготувала митрополія Польщі. Доповідь виголосив о. Богдан Панчак, розглянувши такі питання як екуменічний рух, завдання і обов'язки мирян у первісній Церкві тощо. У дискусії після доповіді, яка інколи бувала доволі гострою, взяли участь ректор Львівської Богословської Академії о. Михайло Димид, о. Протоархимандрит ЧСВВ Діонізій Ляхович, єпископ Северіян Якимишин, ЧСВВ та інші.

Дискусійні групи у перший день започаткували напрацювання пропозицій для Синоду єпископів. Миряни та духовенство з різних куточків світу не тільки полемізували, але й охоче ділилися досвідом духовного життя. З нагоди нашого національного свята ввечері, в церкві Преображення Господнього відслужена урочиста Служба Божа під проводом митрополита Вінніпезького Кир Михаїла Бзделя, ЧНІ.

25 серпня, зранку, на пленарному засіданні були зачитані підсумки дискусій, які представлені для Синоду владик (це відбувалося на Соборі). Тему «Церква і світ» представляла Вінніпезька митрополія УГКЦ з Канади. Доповідач п. Павліна Деркач розповіла про розуміння світу з християнської точки зору, про служіння християнина серед людей та про заангажування мирян в соціальні ділянки суспільства, про такий виклик для апостоляту мирян як сьогодення посткомуністичних країн тощо. У дискусії знову взяли слово як духовенство (владика Любомир

Гузар, о. Іван Терлецький зі США, о. Діонізій Яхович, ЧСВВ та ін.), так і миряни (Мирослав Маринович, Ірина Калинець та ін.). У дискусійних групах неодноразово наголошувалося на потребі Церкви порушувати соціальні проблеми, зокрема і в посткомуністичній Україні.

«Організація життя, мирянських спільнот, рухів» – таку тему висвітлювала **26 серпня** Філадельфійська митрополія зі США. Доповіді зачитували відомий професор Леонід Рудницький, п. Рома Гайда. Цього разу дискутанти на засіданні відзначили добрий рівень представлення теми і своїми зауваженнями доповнили доповідачів.

27.08. Четвертий день роботи Собору був присвячений темі «Сім'я та її завдання в ділянці християнізації народу», яку підготувала делегація Львівської митрополії УГКЦ. Дуже добре висвітлили багато аспектів цієї теми п. Леся Крип'якевич та о. Орест Мокрик, констатуючи такі тривожні явища в Україні як алкоголізм, наркоманія, проституція, аборти тощо. Свої думки і доповнення щодо пленарної теми висловили 23 особи, що засвідчило небайдужість учасників Собору до актуальних проблем. У групах детальніше застановлялися над вихованням молоді, над роллю християнської родини та ін. Цей день мав ще дві особливості: зранку привітання від Святійшого Отця зачитав Апостольський нунцій в Україні Архиєпископ Антоніо Франко, а ввечері міський голова Львова п. Василь Куйбіда прийняв представників другої сесії Собору.

28.08. Інтелектуальна робота цього дня змінилася святковими заходами. В Унівському монастирі монахів-Студитів побували делегати і гості Собору, взявши участь у торжественній Службі Божій з нагоди свята Успіння Божої Матері та 100-ліття відновлення Студійського чернецтва в Україні. Частина делегатів і гостей відвідала м. Галич на Івано-Франківщині, якому цього року виповнилося 1100 років.

Ввечері того ж дня відбувся «Духовний вечір» у актовому залі політехніки. Спершу Преосвященний Любомир Гузар вручив пам'ятні медалі тим мирянам, які допомагали за часів підпілля єпископам, священикам УГКЦ. Потім з концертною програмою виступили брати ЧСВВ з Крехівського монастиря і діти з с. Крехів.

29.08. Аж три єпархії (з Бразилії, Австралії та Аргентини), в останній день роботи **29 серпня** запропонували теоретичний матеріал на тему «Співпраця та співвідношення між єрархією та мирянами». Австралійські українці унаочнили приклади такої співпраці за допомогою діапроектора. У дискусіях на пленарному засіданні і у групах учасники Собору міркували над тим, як зблизити для кращої співпраці наших владик та звичайних вірних. Вже ввечері на останньому засіданні у актовому залі владика

Любомир Гузар представив загальні підсумки роботи Собору і запропонував створити робочу групу для остаточного опрацювання Соборового документу та інших матеріалів, а опісля розіслати по єпархіях також для опрацювання. Згодом на постійному Синоді владик (по-можливості цього року) прийматимуться конкретні рішення.

Урочисте закриття Собору УГКЦ відбулося у неділю, **30 серпня.** Змістовну проповідь на Архиєрейській Літургії у соборі св. Юра, яку відправляли 19 владик, Апостольський нунцій Антоніо Франко і майже 50 священиків, виголосив владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ-ординарій Івано-Франківський. Він наголосив на необхідності реалізовувати прийняті постанови та резолюції. На його думку, Церква повинна рятувати нині в першу чергу основну клітину народу – родину, яка без перебільшення є у небезпеці. *«Виробити окремий план систематичної душпастирської праці, окремої катехизації всіх прошарків населення України, які чекають від нас світла Божої науки»*, – запропонував Преосвященний Софрон.

Таким чином минув тиждень роботи Собору УГКЦ. Важливим є те, що вірні та духовенство з різних континентів вже вдруге змогли спільно обговорити та подискутувати над нагальними питаннями нашого церковного життя. Незважаючи на різноманітність бачення у вирішенні проблем, миряни спробували знайти своє місце та покликання у Церкві, у співпраці зі священиками та єпископами. Сподіваємося, що плоди діяльності другої сесії Собору УГКЦ будуть багатими і знайдуть своє відображення у рішеннях синодів наших владик, а опісля будуть втілені в життя цілої нашої Церкви в Україні та діаспорі.

Ігор СКЛЕНАР

ВІТАЄМО НОВУ УПРАВУ ЗГРОМАДЖЕННЯ СЕСТЕР СНДМ

З Риму надійшло повідомлення про призначення нового провінційного заряду сестер Служебниць НДМ у такому складі: с. Марта Козак, провінційна настоятелька, с. Дарія Градюк – заступниця і перша дорадниця і три дорадниці – с. Любов Старжинська, с. Павла Бабій, с. Магдалина Чайківська, секретар – с. Ольга Тримбач.

Редакція «Місіонаря» бажає їм щедрих Божих ласк **на многії літа!**

СИНОД ЄПИСКОПІВ УГКЦ

ПОДАЄМО ВИТЯГИ ІЗ ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ З НАГОДИ ЗАВЕРШЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ

(Львів - Крехів, 1-10 вересня 1998 року)

Дорогі в Христі Священнослужителі, Монахи й Монахині та Миряни Української Греко-Католицької Церкви!

Закінчуючи наш цьогорічний, одинадцятий за рахунком, Синод єпископів УГКЦ бажаємо привітати усіх Вас і поділитися з Вами нашими радощами й турботами та вказати на справи, які ми розглядали. Хочемо звернути нашу й Вашу увагу на працю **Патріаршого Собору,** який передував нашим синодальним нарадам.

Собор констатував багато недоліків у нашому житті у різних сферах, починаючи від церковної і закінчуючи економічною. Нашу землю свавільно використовували, наш народ позбавлений почуття власної гідності. Як наслідок – значна деградація вартостей. Жахливе минуле залишило глибокі рани на душі цілого народу. Але незважаючи на лихоліття, які пережило суспільство в Україні, всього не знищено. З великою радістю ми могли ствердити на Соборі, що залишилося ще дуже багато життєвої радості, щирого зацікавлення відбудової руїни і розбудовою духовного життя.

Тема Собору – «Роль і місце мирян в Церкві» – була дуже актуальною. Миряни брали участь у житті Церкви вже з перших років її існування. Не виняток і наша Українська Церква. Миряни становили також велику частину мучеників та сповідників св. віри, вони створювали умови, серед яких в часах переслідування, в новітніх катакомбах могли відбувати своє служіння священики. Тепер миряни повинні взяти на себе ще більшу відповідальність, бо освячення світу та людських душ в умовах свобідного життя не менш важливе і різноманітне.

Єдність віросповідання, якою втішалися всі делегати Собору, не відчувається серед цілого нашого народу. Багато говориться про об'єднання наших вірних в одну єдину Церкву, як це було на початках історії нашого християнства, але мало здійснюється у цьому напрямку. Міжконфесійні протистояння на будь-якому рівні повинні припинитися. Нашим спільним ідеалом мусить бути одна вселенська Церква, в одному рідному патріархальному устрої.

Сам Синод перевірив працю різних синодальних та патріарших комісій. Зроблено *деякі зміни в основному складі синодальних комісій* та визначено завдання кожної комісії до наступного

Синоду. Багато уваги присвячено *літургійним справам.* Синод доручив літургійній комісії випрацювати план обнови літургійного життя нашої Церкви. Синод з великим стурбуванням ствердив, що через розсіяність наших вірних по цілому світі, внаслідок різних політичних чи соціальних причин, дуже багато з них *позбавлені душпастирської опіки, якої очікують від своєї рідної Церкви.* Синод постановив присвятити цій справі дуже багато уваги. Синод передискутував *справу служіння одружених священиків за* межами України та одностайно вирішив звернутися до відповідних церковних властей з проханням розв'язати її.

Велику частину свого часу Синод присвятив *дискусіям на тему «Тотожність УГКЦ у лоні Вселенської Церкви».* Тематика була представлена у наступних аспектах: історичному, богословському, церковно-правовому, літургічному та екуменічному. Наша Церква в Україні пробуджується до нового життя. В цьому процесі обнови значно можуть допомогти наші громади на поселеннях, які останні 50 років прожили у нормальних обставинах церковного існування.

Зібрані на Синоді владики привітали Святійшого Отця з 20-літтям папського служіння та Главу нашої Церкви Блаженнішого Патріарха Мирослава з 60-літтям священства.

Звернення закінчено такими словами: «Вам усім шлемо свій сердечний привіт та благословення. Благословення Господнє на Вас!»

Звернення підписали єпископи УГКЦ, які брали участь в Синоді.

ПУБЛІКУЄМО ДЕЯКІ ПОСТАНОВИ ТА РІШЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

(Львів - Крехів, 10 вересня 1998 року)

1. Доручити Постійному Синодові Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) видати до Великодня 1999 року авторизовані пропозиції Патріаршого Собору Української Греко-Католицької Церкви, що відбувся у днях 23-30 серпня 1998 року у Львові в Україні.

2. Третя, заключна сесія Патріаршого Собору УГКЦ у 2001 році відбудеться на тему: «Соціальна наука Католицької Церкви та її здійснення».

6. Підтвердив текст Молебня до Пратулинських мучеників для літургійних богослужінь.

8. Синод Єпископів УГКЦ ухвалив толерувати невживання слова «православний», де цього вимагає душпастирська второпність.

10. Організувати з нагоди святкувань Великого Ювілею участь української молоді у Всесвітньому дні молоді у Римі в днях 19 - 20 серпня 2000 року.

11. Благословив проведення у 1999 році Всеукраїнського з'їзду християнської молоді у місті Києві.

15. Перед друком усі катехитичні видання для офіційного вжитку в нашій Церкві в Україні, повинні бути перевірені й погоджені Патріаршою Катехитичною комісією.

18. В останню неділю вересня встановити святкування Дня катехита, що дозволить парохіям краще знати своїх катехитів, підтримувати їх духовно та матеріально. Цього року це буде 4 жовтня.

29. Звернути більшу увагу на роботу з молоддю віком 12-18 років.

30. Затвердив проект навчального плану філософії і теології в Україні (семінарійний та академічний варіанти), запропонований Синодальною Комісією священичої формації.

31. Затвердив такий список Синодальних Комісій, які складаються з двох єпископів і накреслив для кожної з них конкретні завдання на наступний рік: 1) літургійна комісія, 2) богословська комісія, 3) канонічна комісія, 4) екуменічна комісія, 5) комісія беатифікацій і канонізацій, 6) комісія у справах мирян, подружжя та сім'ї, 7) пасторально-місійна комісія, 8) катехитична комісія, 9) комісія монашого життя, 10) комісія священичої формації, 11) комісія фінансів і бюджетів, 12) комісія Ювілею 2000 року, 13) комісія у справах молоді, 14) комісія з підготовки Патріаршого Собору УГКЦ.

35. Доручив Постійному Синодові УГКЦ справу реабілітації нашої Церкви.

37. Ухвалив написати братнього листа до владики Івана Семедія, єпископа Мукачівського, щодо ситуації, яка склалася на Закарпатті.

38. Наступний Синод єпископів Української Греко-Католицької Церкви вирішено провести з 2 по 8 вересня 1999 року в Україні, а 9-10 вересня 1999 року присвятити праці в Синодальних комісіях.

ЗАСІДАННЯ ПОСТІЙНОГО СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ

Засідання Постійного Синоду скликаються чотири рази на рік. **Постійний Синод УГКЦ** складається із Глави Церкви та чотирьох єпископів, призначених на п'ятиріччя.

До складу Постійного Синоду УГКЦ входить єпископ-помічник Глави УГКЦ Любомир Гузар, троє владик, обраних Синодом єпископів, митрополит Стефан Сулик, єпископ Михаїл Гринчишин, єпископ Софрон Мудрий, а також єпископ Зборівський Михаїл Колтун, якого призначив Глава Церкви і, як секретар Синоду єпископів УГКЦ, на засіданнях Постійного Синоду присутнім є також єпископ-помічник Львівський Юліан Ґбур.

ДЕВ'ЯТЬ ДІВЧАТ СТАЛИ ОБРУЧНИЦЯМИ ХРИСТОВИМИ

Велика радість об'єднувала у сонячний день, в неділю 13 вересня, не лише сестер Служебниць, але й їх батьків, рідних, всіх парафіян Жовкви: велика дружня монаша родина сестер поповнилась новими членами.

З новіціятського дому направляються до храму сестри Служебниці – спереду кандидатки у блакитних сукнях, з віночками на голові. Діти сиплять пелюстки квітів. Процесія монахинь, батьків, рідних, вірних йде до храму Пресвятого Серця Христового. Линуть мелодійні церковні пісні.

Розпочинається урочиста Свята Літургія, яку співслужили о. Ярослав Дибка, ЧНІ, о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ. Під час Літургії облечини провів о. Ярослав Дибка, ЧНІ, який проводив у сестер реколекції.

Облекаючись в монашу одежу, кожна з них отримала нове – монаше ім'я. Сестрами-новичками жовківської спільноти стали **с. Антонія** (Оксана) Кулик з Сколівського р-ну на Львівщині, **с. Параскевія** (Оксана) Балінська та **с. Макрина** (Ірина) Бачинська зі Львова, **с. Софронія** (Галина) Данилюк з Івано-Франківщини, **с. Єроніма** (Наталя) Вовчак з Тернопільщини, **с. Матея** (Марія) Король з Жидачівщини, **с. Григорія** (Тетяна) Зейкан з Закарпаття, **с. Назарія** (Тетяна) Дудар з с. Краснопущі на Тернопільщині та **с. Миколая** (Світлана) Турянська з м. Коломиї.

Новооблеченим вручили монаші правила та "мечі духовні" – вервиці.

Під склепінням храму линуло «Многая літа». Потім сестер тепло вітали батьки, рідні, вручивши їм букети живих квітів.

На світлині: новооблечені сестри Служебниці НДМ перед престолом Жовківського храму Пресвятого Серця Христового.

РОЗПОЧАТО БУДІВНИЦТВО ЦЕРКВИ І МОНАСТИРЯ В КИЄВІ

В липневому числі нашого часопису ми повідомили про намір отців Василіян будувати у Києві церкву і монастир. Нещодавно зі столиці України повернувся о. Теодозій Янків, ЧСВВ, Протоігумен, який радо поділився своїми враженнями з нашими читачами:

– З радістю повідомляємо, що будівництво церкви-монастиря отців Василіян у Києві не лише розпочато, але набрало великого розмаху. Вже підготовлено всю земляну площу, вбито в землю на глибину 20 метрів 42 палі. Одним словом, встановлення фундаменту завершується. Наприкінці вересня розпочнуть мурування підвальних частин монастиря і церкви. Сподіваємось, що наприкінці жовтня в нижній частині церкви, в стіні актового залу, зможемо вмурувати грамоту та встановити наріжний камінь цієї святині. Будівництво триватиме ще цього року, якщо сприятиме погода. Будівельники з Києва сподіваються завершити роботи до кінця літа наступного року. Дякуємо усім жертводавцям, які своїми коштами спричинилися до початку будівництва. *Очікуємо надалі, дорогі жертводавці, подальшої матеріальної допомоги, від якої залежить здійснення цієї святої справи в столиці України – Києві. Пригадуємо, що усі пожертви записуються в книгу жертводавців, а на завершення будови, в її нижній частині, будуть вмуровані таблиці з іменами доброчинців. Вашу грошову допомогу можна передати у найближчий василіянський монастир або надіслати на* **р/р 000701506, МФО 325019 в ОДАК Укрсоцбанку м. Львова.** *Жертводавці з-за кордону можуть пересилати пожертви на такий рахунок:* **Kiev, Monastery Fund Account # 24447-000 Selfreliance K.U. 108 2 Avenue Neu Vork, N.Y. 100003 USA.**

На світлині: будівельні роботи у Києві

НИЖНЄВИСОЦЬКИЙ МОНАСТИР СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК – ОДНА ІЗ ТВЕРДИНЬ УГКЦ ЗА ПІДПІЛЛЯ

У двадцятих роках нашого століття Перемиський владика Йосафат Коциловський, ЧСВВ заснував жіночий монастир сестер Василіянок у гірському селі Нижньому Висоцькому. Село розташоване по обидва боки річки Стрий, за 19 кілометрів від районного центру - Турки.

Мати Соломія, ЧСВВ – одна із старших сестер, котра вступила в монастир 1928 року, розказує про цю обитель: «Це була селянська хата і стайня недалеко церкви. Зимувати залишалось три монахині. Влітку приїжджало більше сестер, приїжджало в літні місяці на відпочинок і духовенство".

За перших совєтів (так кажуть у народі) і німців в жидівській хаті була школа і в ній вчителювало три монахині. За других совєтів завідувач районним відділом освіти в Борині влаштував чотирьох сестер вчителювати в семикласну школу.

А потім почались переслідування. Стали закидати сестрам, що погано виховують молодь, не в радянському і неатеїстичному дусі. В монастирі переховувався довший час о. Юрій Янтух, ЧСВВ, і коли був викритий, то сестер після переслуховування і шантажування в районі було звільнено з роботи і вони мусіли шукати собі працю в інших місцях. Монастирську хату забрали під школу, а сестри, котрі залишилися, змушені були переробити стайню на хату, в ній мешкати і молитись. Знаючи, коли приїде зі Львова греко-католицький священик, сестри повідомляли про це свідомих людей із навколишніх сіл. Вони приходили і користали зі св. Тайн сповіді і Пресвятої Євхаристії.

Якийсь час приїжджав до сестер о. Іван Данько, ЧНІ і підпільний владика Филимон Курчаба, ЧНІ. До речі, його одного разу представники місцевої влади спробували заарештувати. Про присутність владики доніс один дідусь (сповідався у нього, а опісля повідомив місцеву владу). Провидіння Боже оберегло підпільного єпископа від арешту.

Після цього випадку став до монахинь раз на місяць їздити о. Євген Пелех, ЧНІ, а потім – о. Роман Каспришин, який приїжджав ввечері, сповідав і відправляв Св. Літургію та встигав на перший ранішній автобус. Коли минулось підпілля, старенькі монахинь забрали до більших монастирів, а про монастир у Нижньому Висоцькому згадуватимуть хіба лиш історики.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох Рудна, УГКЦ

ПРОЩЕННЯ

Святий Іван Гвальберт, потомок флорентійських патриціїв жив у одинадцятому столітті і був рицарем. Він вирішив помститися за вбивство свого єдиного брата. Трапилося так, що у Велику П'ятницю він зустрівся з вбивцею, який не мав з собою жодної зброї. Вбивця, зрозумівши, що він впізнаний, благав прощення в ім'я Христа. Іван сховав меч у піхву і не тільки простив йому тяжкий злочин, але обійняв його як рідного брата. Опісля пішов до церкви і зі сльозами на очах молився за прощення гріхів. Після того випадку Іван Гвальберт вступив у монастир і помер в опінії святості 1073 року, на 80-му році життя. Пізніше його проголошено Святим. Якщо би не навчився прощати, то Святим би не став.

Цей приклад є добрим доказом того, що всепрощення очищає людську душу від гріхів і освячує її. Щаслива та людина і щасливий той народ, що вміє прощати своїм винуватцям. В Україні сталося щось подібне.

Йшов сорок шостий рік цього століття. Були жнива. Спекотливе літо, неурожайний рік спричинили нове лихо – голод в Україні. В одному селі у літній вечір, як завжди біля клубу зібралась молодь.

Серед дівчат була й Галина. Вона поводилася поважно, бо її недавно призначили ланковою. Їй здавалось, що вона є кращою від інших дівчат. Тим часом надійшов Антон, людина жартівливої вдачі. Глянув на гурт і звернувся до Галини, яку добре знав.

– Таке молоде, а вже зазнається. А що буде, коли будеш старшою? Не гордись, сьогодні ти ланкова, а завтра можеш нею не бути...

Дехто з дівчат посміхнувся. Галя почервоніла і нічого не сказала. В її серці загорівся вогник ненависті до свого сусіда.

Дядько Антон сказав те, чого не сподівалась Галина. «Хоч він у добрих стосунках з моїми батьками, проте не повинен був мене принижувати...» В таких роздумах йшла Галина додому цього вечора. «Не прощу! Запам'ятає, з ким він має справу. Я вже не Галя, як він гадає, а Галина Дмитрівна».

А через декілька днів, йдучи вулицею, Галина почула, як у хаті дядька Антона щось гупає. Вікно в хаті було прикрите занавіскою, а друге - наполовину. Був пізній вечір. Підійшовши до вікна, все зрозуміла: принесли з поля снопи пшениці і обмолочують. Потім знову віднесуть їх на поле, а зерно залишиться у хаті.

Галина миттєво відскочила від вікна і побігла до своєї хати. Увійшла, засвітила лампу і по-

дивилася на ікону Матері Божої. Мати її вже спала.

«А може помолитись... Та навіщо? Начальство каже, що Бога немає. Тому й живуть вони краще. А ті, що моляться, он як крадуть і обмовляють добрих працівників. Тому колгосп бідний. Завтра треба повідомити, хто краде колгоспне добро. Нехай «мудрий» Антон відповість перед державою», – міркувала дівчина. Вона вважала, що молитва їй не потрібна, а в серці розросталась ненависть до свого сусіда.

Наступного дня у Антона відбувся обшук. Все перетрясли. Забрали зерно, яке зберігалось у коморі. Дільничний міліціонер і члени правління занесли пшеницю до колгоспу. Мішечок декілька разів переважували, писали акти. Знайшли свідків і арештували Антона. Після суду його відправили відбудовувати обласний центр.

– Нехай знає, як ображати ні в чому невинну дівчину. Якби не насміхався наді мною, ніхто не знав би про його крадіжку, – промовляла до себе Галина.

Та у людській душі є щось таке, чого не можна заспокоїти і зроджується жаль при згадці про якусь прикру подію. Хто доповів начальству про вчинок Антона, ніхто не знав...

В селі почався голод. Жінка Антона, як і багато інших односельчан, подалась у західні області України, а бабуся з дівчинкою залишилась на господарстві.

Село майже опустіло, коли настала весна 1947 року. Лихо голодомору відчували люди по всій Україні. Одні одних, як могли, рятували. Лише трохи полегшало, коли був новий урожай картоплі і буряків, але наслідки голоду довго давались взнаки. Багато людей залишили свої домівки, а багато взагалі відійшли у вічність...

Минули роки. Антон повернувся додому. Його діти повиростали і розійшлись по світі. Залишились дружина, дочка і зять. Втішається Антон своїми внуками, хоч у пам'яті залишилась неприємна згадка.

– Така Божа воля! За все дякую Богові і прошу Його, щоб наші діти не зазнали гіркої долі, – говорив Антон, даючи пораду іншим.

Доля Галини теж була нелегкою. Зрозуміла дещо у житті, коли вийшла заміж. Діти теж повиростали і пішли своїми життєвими дорогами. Чоловік залишив її ще тоді, коли діти були маленькими. Мала своє господарство, хату, город на десять сотиків. Та ще дітям своїм давала харчі, коли вони приїздили до неї. У селі жило багато одиноких жінок, які на схилі літ шукали полегшення у Божому храмі. Люди бачили, як вони після Служби Божої ще залишалися деякий час у святині і випрошували для себе Божих ласк.

Одного разу на парафії відбулися великопосні реколекції.

Священик говорив про значення молитви «Отче наш». Особливу увагу він звернув на п'яте прошення цієї молитви: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Закінчуючи проповідь, отець сказав:

– Якщо з вас хтось має провини, перепросіть один одного. Виконаєте добрий вчинок для своїх ближніх, а милосердний Бог тим більше простить Вам гріхи. Тоді станемо правдивими Божими дітьми, бо пішли доброю дорогою.

Ці слова зворушили Галину. Пригадалась їй давня, але не забута історія з сусідом Антоном. Ця згадка так схвилювала її, що вона після церкви пішла відразу ж до Антона. Він сидів на лавці біля хати, милуючись весняним сонечком і про щось думав. Галина відразу після привітання сказала:

– Дядьку Антоніо! Простіть мені один тяжкий гріх. Я винна перед вами.

– А це який гріх? Я що, священик, щоб тобі відпускати гріхи? Що ж тебе мучить?

– Як вам сказати... Я була на реколекціях і священик нагадував, щоби перепрошувати тих, кого ми скривдили.

А пам'ятаєте, в сорок шостому році, як я була ланковою і вас судили. Це я доповіла начальству. Простіть мені цей гріх, – говорила зі слізьми на очах Галина.

– Я не розуміла ситуації і тяжко згрішила перед вами і Богом, тому прошу прощення.

Антон не сподівався такого почути. Довго мовчав, дивлячись на Галину. Взяв її праву спрацьовану руку і обняв її своєю широкою долонею. Легенько притиснув до грудей і, поцілувавши у чоло Галину, пошепки промовив:

– Прощаю, прощаю... І нехай тобі Бог все простить!

Цю правду нікому не скажу. Так буде краще. Такі були часи, а ми нічого не могли вдіяти.

Галина мовчала, а дідусь немовби все це забув і запитав:

– Як твоє здоров'я? Чи посадила картоплю на своєму городі?

– Дякую, трохи мені легше. Картоплю буду садити після свят. Дай вам Боже, дядьку Антоне, надалі потішати нас, сусідів.

Вони говорили ще про різні буденні справи. Галина з полегшею на душі пішла до свого дому.

Наступного дня висповідалася і прийняла Євхаристійного Христа до свого серця.

Як легко стає на душі, коли людина просить прощення і отримує його!

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ЧУДОДІЙНИЙ МЕДАЛИК

Місійне товариство святих слов'янських апостолів Кирила і Методія вклало чимало праці і коштів, щоб крім медаликів видати гарно оформлений буклет, в якому пояснено про це набожен-ство. Медалики та буклет можна буде отримати безкоштовно у всіх важливих відпустових місцях – Крехові, Гошеві, Бороняві та ін.

Нещодавно в катедральному храмі м. Івано-Франківська єпископом-ординарієм Преосвященним Кир Софроном Мудрим було посвячено півмільйона чудодійних медаликів «Непорочного зачаття».

Яка ж історія цього медалика?

В 1858 році в Люрді маленькій дівчинці Бернадеті Субіру, яка не вміла ні писати, ні читати, з'явилася Мати Божа. Під час шістнадцятого з'явлення, на запитання: «Хто Ви?», Пані відповіла дівчинці: *«Я – Непорочне Зачаття!»*

У ніші гроти в Люрді тепер знаходиться статуя Матері Божої Непорочно Зачатої.

100 років тому Пресвята Діва вперше з'явилась молодій побожній дівчині Катерині Лябуре, новичці Згромадження Сестер Вінкенток у Парижі. Після цього вона з'являлась їй багато разів, показала взірець нового медалика та доручила виготовити його.

Мати Божа пообіцяла багато ласк для тих, хто носитиме цей медалик. Щоб наочно показати багатство цих ласк, як Вона сама пояснювала, опустила руки, з яких «стікав цілий потік променів світла, що засліплював очі». Мати Божа сказала: «Промені – це символ ласк, які Господь Бог зішле на вас через мене, якщо попросите мене про це». Потім навколо медалика утворилось овальне обрамлення з написом: *«О Маріє, без гріха зачата, молися за нас, які до тебе прибігаємо»*. Згодом монахиня Катерина Лябуре побачила, що малюнок з зображенням медалика перевернувся. На зворотній стороні вона побачила букву М, над якою піднімався хрест, розміщений на поперечній перекладині. Під ним вона побачила Ісусове Серце, оповите терновим вінком та Серце Марії, пронизане мечем. Усе було обрамлене 12-ма зірками (Пор. Од 12,1). Багато людей через чудодійний медалик «Непорочного Зачаття» одержали щедрі ласки.

Папа Пій XII заснував «Товариство чудодійного медалика» і узаконив те, що її членам уділені всі відпусти та привілеї, пов'язані з параманом Непорочного Зачаття Марії.

ЧУДОТВОРНА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ В СЕЛІ ВОЛЯ ДОВГОЛУЦЬКА

Багато в Україні є церков, в яких є чудотворні ікони Пречистої Діви Марії. Приходили колись і приходять тепер прочани туди, щоб поклонитись Божій Матері і випросити щедрих Божих ласк, заступництва і опіки.

Отак було колись у Волі Довголуцькій, що на Стрийщині. До чудотворної ікони Матері Божої на Різдво Пресвятої Богородиці звідусіль приходили прочани на відпуст, щоб тут просити заступництва і допомоги у нашої Небесної Матері – Пречистої Діви Марії. Прощі вели у далеке минуле, яке пам'ятають сучасники лише з розповідей. Ось що розповідали літні люди сіл Воля Довголуцька і Довголука.

Було це давно, в першій половині 18 ст., коли з'явилася Матір Божа в селі Воля Довголуцька.

Господар Матій Кліщук їхав фірою, запряженою волами, в поле біля урочища «Грабники». Раптом воли впали навколішки. Що не робив господар, вони не вставали. Мимо проїздив теж волами господар Михайло Білан. Йому і розповів Кліщун про те, що зробили його воли. Тоді вони впрягли ще пару волів Білана. Так було зрушено фіру з місця. Господарі поверталися в село. Та раптом Матій Кліщук побачив над селом велике сяйво і сказав Білану, що горить його хата. Але Михайло Білан заперечив, бо він щойно вийшов з дому. Коли господарі під'їжджали до села, то побачили в урочищі «Млинівка» біля трьох дерев Матір Божу з Ісусиком на руках. Видіння було у великому сяйві. Господарі, щиро помолившись, подалися до священика і розповіли про все йому. Один здібний художник відтворив видіння Матері Божої на полотні (на жаль, його ім'я залишилось невідомим). Згодом цю чудотворну ікону Матері Божої завезли до церкви. Там почали діятись чуда.

Швидко рознеслась чутка про чудотворну ікону Матері Божої в с. Воля Довголуцька, і в село сходилися прочани щороку 21

вересня на Різдво Пресвятої Богородиці. Про те, що тут щорічно відбувалися прощі, свідчить історична згадка у «Стрийщині» (історично-мемуарний збірник, том 2, стор. 538, виданий Комітетом Стрийщини у 1990 році – Нью-Йорк-Торонто-Париж-Сідней).

Були спроби цю ікону Матері Божої перенести з Волі Довголуцької в Довголуку, де проживав священик. Але ці спроби кожного разу були невдалими. Розказують, що в Довголуці ікона чорніла, а Мати Божа плакала і знову з'являлася на старому місці. Одного разу хотіли перевезти чудотворну ікону волами та вони не хотіли рушити з місця. Коли ж зняли ікону – воли рушили.

Коли збудована перша церква в с. Воля Довголуцька невідомо. Але вона була віддана опіці Матері Божої, бо храмовий празник був на Благовіщення Пречистої Діви Марії (записано із розповідей старших жителів села). Однак, не зрозуміло, з якої причини назву було змінено, коли будували нову церкву на місці тієї, що згоріла від непогашених свічок після відправи. Її було названо в честь св. Миколая Чудотворця. Розповідають, що коли горіла церква, то образи, що були низько, люди встигли винести, але ікону Чудотворної Матері Божої, яка була запрестольною, не винесли, бо була високо і вже палала у полум'ї. І тут знову чудо: ікона залишилась неушкоджена, лише трохи обгоріли рамки. Її знайшли на згарищі у храмі.

Збудували нову церкву і назвали її вже в честь Різдва Пресвятої Богородиці.

Ікону урочисто занесли до нової церкви, де знаходиться і сьогодні.

Наш народ дуже любить Пречисту Діву Марію. Мешканці села Воля Довголуцька з особливою пошаною ставляться до чудотворної ікони Пресвятої Богородиці і за заступництвом Матері Божої одержують багато ласк.

о. Михайло КОЦУРОВСЬКИЙ,
парох собору святого Івана Хрестителя
с. Довголука на Стрийщині

АФОРИЗМИ

Єдина мова, яка зрозуміла усім людям на світі без перекладу – це мова душі. Саме цією мовою спілкується з людьми Бог.

* * *

Як небо світиться від сонця, місяця і зірок, так людина світиться від віри, надії, любові.

Зеновій ФИЛИПЧУК,
м. Львів

ЩОБ СЕРЦЯ ВАШІ НЕ ОБТЯЖУВАЛИСЬ ПИЯЦТВОМ...

Йдучи дорогою життя, не раз нам доводилося зустрічати людей, які пияцтвом руйнують не лише своє тіло, але й душу. Подивіться на юнака чи навіть і на сивоголового старця, які лежать десь під тином чи на тротуарі, на того, хто йде і спотикається, падає від надмірного вживання алкоголю. Вони втрачають людську подобу, забуваючи про слова св. апостола Павла, що вони є «храмом Святого Духа». Хто ж штовхнув їх на цю дорогу? Чи не той самий, хто звів третину ангелів в небі, звів Адама і Єву в раю. Яким смачним видався Єві цей заборонений овоч в раю, такою ж смачною видалась пиякові та чарка. Часто все починається з малого – однієї чарки, святкової гостини, а потім перетворюється все на пекло, на гірку дійсність. Чому ніхто не зупинить цю людину, не змилосердиться над нею? Без сумніву, цього можна сподіватись від священика, бо він добрий пастир, який душу свою кладе за вівці. Він на основі Біблії доносить до нас слова Ісуса Христа: **«Щоб серця ваші не обтяжувались обжирством і пияцтвом»**, як повчав нас апостол Павло: **«як удень поступаймо доброчинно, не в гульні та пияцтві, не в перелюбі та розпусті, не в сварні та заздрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом і потреби тіла не перетворюйте в пожадливість».**

Про це говорили також і визначні отці Церкви – св. Іван Золотоустий, св. Василій Великий, св. Григорій Богослов та ін. Особам, схильним до пияцтва нераз може допомогти і вчитель, який виховує молодь на прикладах літератури. Так, І. Франко в повісті «Борислав сміється» змальовує робітника Івана, як чесну, працьовиту людину. Він працює день і ніч, складаючи копійку до копійки, щоб купити хату, але злий дух спокусив його зайти до корчми і він все втратив, навіть життя.

Олесь Гончар в романі «Собор» описує, як дівчину-сирітку штовхають на шлях розпусти, підливаючи їй вина, а ті, які зловживали пияцтвом – деградували.

Важливо самому вести тверезе життя, подавати приклад родині, іншим людям.

Тверезість повинна випливати з любові до Бога і ближнього. Кожна людина, схильна до алкоголю, повинна змилосердитися над власною душею. Обов'язок всіх місіонерів, душпастирів, християн, батьків – поборювати алкоголізм словом і прикладом...

Іван ПЕТРУЩАК,
м. Червоноград

* * *

З ініціативи нашого часопису «Місіонар» при церкві св. Онуфрія створено «Братство тверезості». Заохочуємо всіх вступити в його ряди і молитися, щоби всі члени витривали на шляху тверезості аж до смерті.

МІЙ ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ

(СПОГАДИ о. МАР'ЯНА ЧЕРНЕГИ, ЧСВВ)

(Продовження. Початок у №8-9)

Шляхи підпільного служіння

Після довгих нічних допитів в келіях Крехівського монастиря та й в кабінетах КГБ по вулиці Дзержинського у Львові, мене залишили без даху над головою, однак ще на своїй рідній землі і серед свого народу.

Навесні 1949 р. зрозумів я, що в м. Жовкві та околицях я не знайду роботу. За допомогою добрих людей з села Желдець (Забавена Ганя, Ольга Франкова), членів Апостольства молитви я переселився в їхнє село. Після довгих митарств врешті знайшов куток для проживання (Єва Тиклішин) і місце праці. Влаштували мене в школі бухгалтером. Тут працював я вдень, а ввечері і у вільні хвилини по хатах селян виконував душпастирську працю. Парох о. Іван Бирко, не підписавши перехід на московське православ'я, був усунений від священичої праці, вигнаний із парохіяльного будинку і раптово помер.

Після ліквідації Крехівського монастиря не міг поселитись в рідній хаті батьків, як вдавалось деяким священикам.

Тернистий шлях моєї родини

16 жовтня 1947 року озброєні комуністи з самого ранку появилися біля хати батьків. Стукали у двері та вікна. Вдома були лише тато і мама. Коли відчинили, то почули крик, щоб швидко збирались з необхідними речами для висилки в Сибір. Потім подивились на список і запитали: «А де дочка і хлопець – Марія і Володимир?» Забрали батька в сільраду, а по дорозі вдарили прикладом автомата в спину, вимагаючи зізнання про місце перебування дітей.

Вісімнадцятирічний брат Іван загинув на війні в 1944 році.

Моя сестра Розалія, 1927 року народження, працюючи вчителем в Турківському районі, була вивезена на Колиму, де відбула 10 років рабської неволі за колючими дротами.

Моя сестра Марта, 1924 року народження, що брала активну участь в діяльності УПА, протягом трьох років була під пильним наглядом агентів НКВД. Переховувалася вона далеко за межами тодішньої Дрогобицької області.

Мої батьки опинилися в Сибірі в м. Омську. Порадившись з батьком, мама таємно повернулася в село. Після декількох місяців вона була схоплена міліцією і засуджена на три роки ув'язнення,

яке відбула у Дніпропетровській області. Залишений дев'ятирічний мій братик Володя знайшов притулок у вуйни Настуні Зомчак в с. Маринка Жидачівського р-ну, а шістнадцятирічну сестру Марусю я взяв під свою опіку в Жовківський район.

Не витримав батько важкої недолі. Виснажений до краю, захворів психічно, на 53 році життя відійшов у вічність і був похований на кладовищі м. Омська. Ще й сьогодні пригадується розповідь батька, коли йому був 21 рік, він воював у рядах Січових Стрільців. У 1915 році велись бої з російською армією на горі Лисоня біля Бережан. Під час штурму він був поранений багнетом. Після бою його забрали в полон... Пройшли роки, але все це мені добре запам'яталось.

У батьківській хаті поселились інші мешканці. Мені необхідно було знайти добру привітну хатинку і місце роботи (хто не працював, судили як «тунеядца-дармоеда»). На двох основних місцях мого перебування в часи підпілля і праці (с. Желдець Кам'янко-Бузького р-ну, с. Межиріччя Сокальського р-ну) поряд з щоденною офіційною працею завжди старався іти до людей з іскоркою світла віри Христової та вірності Христовій Церкві. В кімнаті, де я проживав, щоденно служив св. Літургію, читав, молився, роздумував... У святкові, недільні дні, а також будні, у людських оселях навчав вірних і служив Святу Літургію, посвячував доми тощо. Поряд з тим вінчав молодят.

Як вінчали за часів підпілля

Відбувалось це таким чином: у найбільшій кімнаті, де проживала родина, ставили стіл, накритий білою скатертиною. На чільному місці – ікона. Поруч стояли дві свічки, вазонки. Ввійшовши в кімнату, священик, привітавшись, виймав хрест невеликих розмірів, чашу, ложечку, звізду, дискос, воздух, покровець, і все це клав на розстеленому антимінсі та ілітоні. Зліва лежить Служебник, Євангеліє, Требник, молитовник, просфора, виноградне вино і свячена вода. Отець служить вступну частину Св. Літургії – Проскомидію. В хаті панує тиша. На знак священика з сусідньої кімнати входять двоє наречених. Він ще раз перевіряє, чи вони свобідного стану, чи реєстровані в державній установі, де проживають. Наступає передшлюбна сповідь. Після завершення тайни покути молоді виходять в сусідню кімнату, на їх місце приступають батьки, хресні батьки, сестри і кожен, хто бажає, сповідається. Всі бувають присутніми на святій Службі Божій, беручи в ній активну участь. В кінці зі складеними хрестовидно руками на грудях, як наречені, так і батьки поєднуються з Божим Сином у Пресвятій Євхаристії. Потім відбувається обряд вінчання. Молоді кланяються тричі своїм батькам і виголошують: «Просимо благословити». Батьки

відповідають тричі: «Хай Господь благословить вас». Після цих поклонів молода приступає спочатку до батька, цілує його руки і лице. Таку ж саму пошану віддає матері, а опісля і батькам молодого. А молодий віддає таку ж пошану своїм батькам і батькам молодої. За традицією кланяються дідусям, хресним батькам, братам, сестрам. Лунають щиросердечні побажання для молодят.

Чин одруження відбувається відповідно з обрядом, приписаним св. Церквою. Накладаються на пальці обручки, на голови – вінчальні корони. Дружка і дружба стелять вишиваний рушник. Священик виголошує коротку, але змістовну науку, наголошує про присутність на весіллі Ісуса і Матері Божої, як це було в Кані Галилейській. Праві руки молодят хрестовидно складені на св. Євангелії. Вони навколішках відмовляли слова шлюбної присяги.

Обряд закінчується, незважаючи на небезпечні обставини, нашою традиційною молитвою «Многая літа». А в кінці, перед іконою Божої Матері, молода навколішках молиться, дуже благально дивиться в лице Небесної Цариці, одержує священиче благословення, покроплення свяченою водою і з хусткою на голові, цілує ікону Матері Божої. Обряд закінчується і всі відходять до святкового весільного столу.

(Далі буде)

о. Мар'ян ЧЕРНЕГА, ЧСВВ

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

СВЯТІ МІСІЇ

На початку вересня відбулися дві святі місії: **перша** - у Старому Яру на Львівщині. Тут давали місійні науки отці Петро Бальцар і Василь Зінько - Василіяни. Св. місія була успішною. Сестри Йосафатки Олена і Георгія, які допомагали місіонерам, мали багато праці з дітьми та молоддю. Треба щиро подякувати Всеч. о. парохові, що постарався за проведення цих днів обнови і за побут місіонерів – вихідців з Бразилії та місіонерок зі Львова. Друга св. місія відбулася з 7 по 13 вересня у с. Фитькові Надвірнянського р-ну Івано-Франківської обл. Цілий тиждень дорослі парафіяни, молодь та діти мали нагоду скористати з наук, що їх голосили василіянські місіонери – о. Василь Зінько та о. Степан Бондаренко. Їм допомагали сестри Мироносиці, які катехизували дітей та молодь. Чисельно приступили вірні з цього села до св. Тайн сповіді та св. Причастя. Багато дітей також прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа. Святкова академія, організована на прощання, відбулася в місцевій школі. Присутні мали нагоду милуватися справжнім українським фольклором та почути патріотичні пісні з уст молоді та дітей. Нехай Господь благословить ці дві парафії, а місіонерам і місіонеркам дасть сили і далі сіяти зерно Слова Божого по всій Україні!

СЯЙВО З ЯСНОЇ ГОРИ В ГОШЕВІ

Я – Дорога, Правда і Життя

Молодь Львівщини, Волині, різних теренів Галичини здійсинила велике паломництво до Гошева, яке проходило під девізом: *«Через Марію до Ісуса»*.

Молодь Львова, члени Марійської дружини, члени товариства «Містична Троянда» храму св. Онуфрія під керівництвом брата Августина, ЧСВВ вирішили здійснити пішу прощу на Ясну Гору. Перед початком прощі в храмі св. Андрія м. Львова відбулась Свята Літургія і Молебень до Пресвятої Богородиці. Понад 90 чоловік вирушили зі Львова згідно маршруту, який пролягав через Миколаїв, Стрий до Гошева. Учасники прощі проходили мальовничими селами нашого краю, де гостинно зустрічали їх жителі, священики парохій, пригощали, а потім спільно молились в храмах, співали духовні пісні. Це об'єднало всіх в одну велику християнську родину. Молоді прочани щодня проходили понад 30 км впродовж трьох днів, але не відчували втоми, серця їхні сповнювались радістю. Кожен з них хотів зробити маленьку жертву для Ісуса і Пресвятої Богородиці. Дорогою відмовляли вервицю, розважали, співали. У багатьох селах, якими вони проходили, до них приєднувалась молодь, щоб продовжити спільне паломництво в Гошів.

Десь пополудні в суботу 15 серпня прибули прочани зі Львова у Гошів, подолавши понад 110 км. Піднявшись на Ясну гору,

На світлині: учасники прощі моляться біля статуї Матері Божої.

вони приклонили свої коліна перед Гошівською іконою Матері Божої і дякували за те, що змогли подолати таку велику відстань.

Згодом на Ясну гору почали прибувати одна за одною молодіжні групи прочан Крехова, Золочева, Дрогобича, Закарпаття – різних теренів Галичини. На мальовничій галявині швидко виростало різнокольорове наметове містечко. Після короткого відпочинку і смачної вечері всі учасники прощі зібрались біля імпровізованої сцени. До присутніх звернувся із змістовною проповіддю про роль і місце Ісуса Христа в нашому житті о. Михайло Лучків, ЧСВВ. А потім відбулась презентація груп. Молодь розповідала про своє рідне місто чи село, про діяльність молодіжних релігійних об'єднань при храмах: Марійських дружин, Апостольства молитви, виступали з концертами духовних пісень. Милувала зір чарівна природа Гошева, мальовничі краєвиди гір, оповитих лісом. Линули мелодійні духовні пісні, сповнюючи серця присутніх миром і радістю.

Змістовною була духовна праця молоді в групах, яку проводили священики і брати Василіянського Чину.

Потім відбулась Вечірня з Литією, яку гарно співали отці та брати-монахи ЧСВВ.

Поволі землю огорнули сутінки. Красень місяць засяяв над лісовою галявиною. Замерехтіли на темному фоні неба сріблясті зорі. Від храму вирушила багаточисельна процесія прочан. У кожного з них в руках спалахували світлячками вогники запалених свічок. Це світло символізувало Ісуса Христа, який є *«світлом світу»*. Нескінченний людський потік тягнувся вздовж Ясної гори. У зоряне небо неслись тисячоголосі молитви, линули пісні до Пресвятої Богородиці. Серця молоді сповнювались радістю, великою любов'ю і вдячністю до нашого Спасителя Ісуса Христа і Матері Божої.

Нічне чування молоді продовжилось на великій мальовничій галявині неподалік від храму. Яскраво палала ватра, навколо якої зібралась молодь. З великим чудовим концертом духовних пісень виступили брати-новики Крехівського монастиря.

Ранкове сонце зігріло своїм промінням землю, виблискувало перлинками у краплинах роси. З лісу долинав переливчастий спів птахів. Розпочався новий день, дарований Богом. І знову щирі молитви з сердець молоді неслись до Господа, Пресвятої Богородиці.

Проща у Гошеві завершилась святковою Архиєрейською Літургією. Сотні юнаків і дівчат прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа. Кожен з них ніс у своєму серці палаючу іскру любові, мир і світлу радість, незабутні враження від молодіжної прощі у Гошеві.

Ольга КРАК

СЕРЦЕМ ТОРКАЮЧИСЬ ВІЧНОСТІ

Пропонуємо нашим читачам збірку поезій молодого священика Чину святого Василія Великого о. Мартина Хабурського. Кожен рядок його поезії випромінює велику любов до Бога, веде у світ прекрасного, світ любові, добра і краси.

о. Мартин (Борис) Хабурський народився 12.12.1964 р. в с. Хмелівка на Тернопільщині. У 1989 р. закінчив Львівський держуніверситет. Згодом закінчив Івано-Франківський теологічно-катехитичний духовний інститут. 22 січня 1994 року вступив до Василіянського Чину. 10 квітня 1994 року був рукоположений на священика у м. Івано-Франківську Преосвященним Кир Софроном Дмитерком, ЧСВВ. Тепер о. Мартин Хабурський продовжує студії в університеті отців Салезіян в Римі.

Бажаємо йому Божого благословення, щедрих ужинків на духовній ниві.

о. Мартин ХАБУРСЬКИЙ

ЛЕЧУ ПО НЕБУ В СОННІЙ ТИШІ

Лечу по небу в сонній тиші,
Все проковтнула темнота,
Не блимне зірка на узвиші,
Найменший звук не доліта.

Нічної тиші увертюра
Сплітає павутину мрій,
А думка крила повернула
У старовинний Крехів мій.

Тут, як колись, дрімає спокій,
Закутавшись у чистоту,
І молитовний дух високий
Благословляє простоту.

Тремтить псалмів спів милозвучний
Шматує темряви глибінь,
А із небес летить могутній
Спів Хорів Ангельських:
«Амінь»

ТРЕМТЯТЬ У НЕБІ СВІТЛІ МІРІАДИ

Тремтять у небі світлі міріади,
І вечір на спочинок вже пішов,
Співає ніч відвічні серенади,
Скупавшись в благодаті молитов.

ЯК МАТИ БОЖА ОЖИВИЛА ДЖЕРЕЛО

ЛЕГЕНДА

Ішла Марія, Божа Мати, з святим Йосифом у гостину до своєї тітки, Єлисавети. Вони втомились, бо день був дуже гарячий. Дорога вела степом, де росла тільки травичка – ніде ні деревця, ні джерельця.

Аж ось серед рівнини вони побачили одне невеличке дерево. Під деревом сидів пастушок. Кругом нього паслись вівці, скубали суху траву, але вона їм не смакувала, бо хотіли пити.

– Чи дозволиш нам, хлопчику, відпочити в тіні твого дерева? – запитала Божа Мати. – І, може, покажеш дорогу до джерела, бо спрага в нас велика.

Хлопець привітно всміхнувся, але відповів зажуреним голосом:

– Будь ласка, відпочивайте! Але слабу тінь дає це дерево, бо всихає від посухи. А джерельце є тут недалеко, та зосталось у ньому лише трохи каламутної води. Я сам з овечками помираю від спеки і спраги.

– Дай нам горнятко тієї води! – попросив святий Йосиф.

Хлопчик побіг і приніс горнятко теплої, каламутної води. Мати Божа простягнула руку до горнятка і, як тільки його доторкнулась, вода зробилася чистою і свіжою. Напилась і подала Йосифові.

Потім пішла до джерельця і вилляла в нього решту води. По дорозі бризнула кількома краплями на деревце.

В ту ж мить наповнилось джерело цілющою водою. Вода потекла потічком на леваду й відсвіжила траву. А дерево враз зазеленіло і вкрилося таким густим листям, що зовсім прикрило мандрівників і пастушка від пекучого сонця.

Овечки напились води і стали пастися на свіжій траві, весело підстрибуючи і помекуючи.

Здивований пастушок став навколішки й запитав мандрівників:

– Чи ви, може, ангели з неба, що зійшли порятувати мене й мою отару?

Божа Мати всміхнулась, поблагословила хлопчика і пішла з святим Йосифом у дальшу дорогу. А хлопчик зробив собі з галузки дерева сопілку і заграв так гарно, що навіть овечки перестали на хвилину пастися, підняли голови і слухали. Він грав на честь Бога і тих мандрівників, що оживили джерело й дерево до нового життя.

(З книги "Джерело Марії: легенди," Львів "Просвіта," 1993р.)

СИЛА МОЛИТВИ

Жив собі кравець на ім'я Герман. Руки мав золоті, гарно шив і люди залюбки шили у нього одежу. Своєю працею він забезпечував своїй сім'ї проживання і вони мали всього вдосталь. Але прийшло лихо. Настав великий голод по всій країні. І люди вже не так часто несли шити до нього. У домі Германа теж не вистачало їжі. Біда змусила його продати меблі. Згодом він продав майже все, щоб прогодувати дітей. Аж ось одного ранку діти з плачем прийшли до нього і сказали: «Тату, ми хочемо дуже їсти. Дай нам щось».

Бідний батько не мав вже нічого у коморі, але лагідним голосом відповів:

– Любі дітоньки, зараз у мене немає ні шматка хліба, але наберіться терпіння і до вечора ми обов'язково щось отримаємо».

– А звідки ми візьмемо щось поїсти? – запитали вони, дивлячись голодними очима на батька.

Батько підняв руку вгору і промовив: «Бог милосердний, Він нам чимось зарадить». По тих словах він швидко вийшов з кімнати, щоб діти не бачили його сліз.

Клякнувши перед іконою, він почав гаряче молитися: «Боже, допоможи мені спасти дітей. Не дай, щоб вони померли з голоду». Він вже закінчував молитву, коли почув стукіт у двері. Герман швиденько побіг до дверей і відчинивши їх, побачив якусь пані.

– Перепрошую, пане Германе, що турбую вас. Але мені конче потрібно пошити весільний одяг для моєї дочки. Весілля має бути за декілька днів. Люди казали мені, що ви чудовий кравець. Я принесла вам завдаток - кошик з продуктами.

Кравець дуже зрадів і пообіцяв, що зробить все, що пані просить.

– Сам Бог послав вас, бо вже декілька днів ми не мали ні шматка хліба в хаті. Бог вислухав мої молитви.

Пані лагідно посміхнулась: «Так, пане Германе, Бог завжди вислуховує наші щирі молитви. Він милосердний. Не журіться, ваша сім'я вже не знатиме голоду. Я посилатиму вам продукти до тих пір, поки не настануть кращі часи».

(З книги «Дорога до світла». Переклала з англійської мови Мирослава ІРЗА)

НЕМАЄ БІЛЬШОЇ ЛЮБОВІ, ЯК ЖИТТЯ СВОЄ ВІДДАТИ ЗА ІНШИХ

Мама, матуся, ненька... З якою теплотою і ніжністю ми вимовляємо ці слова. Материнська любов - безмежна. Вона навіть життя своє віддала б за рідну дитину.

Саме такою великою материнською любов'ю було пройняте життя молодої матері Діани Строцюк з Сокаля. Цю велику любов до дітей, наче палаючий смолоскип вона пронесла через все своє життя у вічність.

На світлині: Діана Строцюк з м. Сокаля

Діана і Павло Строцюки були гарною християнською родиною, жили щасливо, як-то кажуть «душа в душу». Діана працювала в дитячому садочку вихователькою. Вона дуже любила дітей і вони відчували це, тягнулись до неї, немов квіточки до сонця. Поряд з тим вона дуже любила Бога, любила молитись в затишному храмі, звіряючи Господеві всі тайни свого серця. Вона дуже хотіла мати своїх дітей, хоча лікарі не радили цього через можливість ускладнення її здоров'я. Та вона покладалась лише на волю Божу. Якою щасливою була Діана, коли Господь подарував їм синочка, про якого так мріяв її чоловік. Охрестили хлопчика Віктором. Однак стан її здоров'я погіршувався. Довелось знову лікуватись. Лікарі сказали, що більше родити їй не можна, бо життя її під загрозою. Але вона дуже хотіла мати другу дитину. Коли завагітніла, то вирішила, що нехай буде все згідно з Божою волею. Незважаючи на тривоги чоловіка і рідних щасливо народила дівчинку, яку охрестили Марічкою. Всю свою любов і ласку віддавала дітям. Та радість її затьмарилась тяжкою недугою: хвороба прогресувала. Лікарі не могли врятувати її життя. Не буде перебільшенням стверди ти, що віддала вона своє життя за дітей, знаючи: немає більшої любові, як щиття своє відати за інших. Великою втіхою для неї був прихід священиків, які приносили їй Євхаристійного Христа. Перед відходом у вічність Діана востаннє висповідалась і прийняла до свого серця Ісуса, а 21 вересня у свято Різдва Пресвятої Богородиці цього року перестало битись її серце на 31 році життя. Душа її полинула у вічність, упокоїлась у Бозі. *Вічна їй пам'ять.*

* * *

Хай цей приклад жертвенної материнської любові буде наслідуваний багатьма матерями, які іноді стоять перед вибором: дати життя дитині чи ні. В складних життєвих ситуаціях завжди покладайтесь на волю Божу.

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Андрія Ващишина

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 27.09.98 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 40

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1998.

ЗМІСТ

Слово редактора 1
Намір Апостольства молитви на жовтень 2
Намір Апостольства молитви на листопад 4
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
«Не мир прийшов я принести, а меч» (Мт 10,34) 5
Ігор Скленар
Собор УГКЦ у Львові: роль мирян важлива 6
Синод єпископів УГКЦ 10
Дев'ять дівчат стали обручницями Христовими 13
Розпочато будівництво церкви і монастиря в Києві 14
о. Роман Каспришин
Нижнєвисоцький монастир сестер Василіянок – одна із твердинь УГКЦ за підпілля 15
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Прощення 16
Чудодійний медалик 19
о. Михайло Коцуровський
Чудотворна ікона Матері Божої в селі Воля Довголуцька 20
Іван Петрущак
Щоб серця ваші не обтяжувались пияцтвом 22
о. Мар'ян Чернега, ЧСВВ
Мій тернистий шлях 23
Святі місії 25
Ольга Крак
Сяйво з Ясної гори в Гошеві 26
Серцем торкаючись вічності 28
Як Мати Божа оживила джерело 29
Сила молитви 30
Немає більшої любові, як життя своє віддати за інших 31

На обкладинці: **Пресвята Богородиця з дитятком Ісусом.** Ікона в каплиці Отців Василіян (Кула, Югославія). Робота Володимира Свідерського. Художнє оформлення Богдана Салія.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайворд

Три крапки замініть відповідним словом із книги про Жасінту:

1. Автор книжки «Історія Жасінти». **2.** «З хреста ... говорив до нього: «Альфонсо, я з'явився тобі не для того, щоб збільшити твою віру, але щоб підтримати тебе». **3.** «Моліться, моліться багато! Священне Серце Ісусове і Пречисте ... Марії приготували милосердне майбутнє для вас. Весь час, надсилайте Всевишньому молитви і пожертви». **4.** «Так п'ять ран Господа нашого Ісуса Христа стали знаком Португалії, а Альфонсо ... став її першим королем». **5.** Вздовж долини у напрямку на ... над верхівками дерев ми побачили світло». **6.** «Назва міста: Алжустрель - звучить як музичний ..., правда ж?» **7.** «Недалеко від нас, трохи нижче дорогою, жила моя ..., Луція душ Сантуш і її сім'я». **8.** «Не бійтеся, Я ... Миру. Моліться зі мною». **9.** «Бачиш як моя країна завжди була мила Господу нашому! Вона виражала ... і подяку». **10.** «А її обличчя, її обличчя! Воно було дуже, дуже красивим! Воно було не сумним і не веселим, а тільки серйозним. Її руки складені разом, ніби для молитви. ... висіла на її правій руці. Здавалося, її одежа зроблена зі світла. Її плаття і вуаль були білі.»

Склала ***ЛЕСЯ ШТИКАЛО,***
м. ЛЬВІВ

Відповіді на кросворд «Україна», опублікований у N 8-9 за 1998 р.

По горизонталі:

5. Биличі. 6. Ваврик. 10. Весна. 11. Садок. 13. Південь. 17. Березівка. 20. Зарваниця. 22. «Собор». 23. Липа. 24. Торф. 26. Стрий. 28. Чорногора. 29. Добромиль. 34. «Нафтуся». 36. Свита. 37. Кулик. 38. Лаврів. 39. «Соколи».

По вертикалі:

1. Вишня. 2. Очаків. 3. Калина. 4. Лиман. 7. Береза. 8. Рада. 9. «Кобзар». 12. Периферія. 14. Грибовичі. 15. Експорт. 16. Макогон. 17. Бучач. 18. Гонта. 19. Хорив. 21. Ялець. 25. Жовква. 27. Моршин. 30. Самбір. 31. Стус. 32. Острог. 33. Атлас. 35. Тухля.

Синод єпископів УГКЦ 20 вересня 1997 року у Крехові затвердив офіційні тексти молитов "Отче наш" і Богородице Діво". Закликаємо наших дорогих читачів навчитися відмовляти ці молитви згідно з приписаним текстом і допомогти іншим також це зробити. Це необхідно для того, щоб усюди і завжди українці однаково молилися, хоча у молитовниках можливі розбіжності. В усій нашій Церкві в Україні і за кордоном текст цих двох молитов є таким:

"Отче наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні, і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим; і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого".

"Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє, Господь з Тобою. Благословенна Ти між жінками і благословенний плід лона Твого, бо Ти породила Христа Спаса, Ізбавителя душ наших".